

Ти помнишъ ли, какъ
ни хванаха въ капана на живота?
Опомнихме се.

Късно.

Бѣхме вързани жестоко.
Като нѣкакви животни, въвъ клетка,
свѣткаха
очитѣ жадно
и търсѣха

и молѣха пощада.

А бѣхмѣ млади,

бѣхмѣ толкозъ млади!...

И после... после

нѣкаква умраза
се впиваше дълбоко въ сърдцата.
Като гангрена,
не, като проказа
тя растнѣше,

разкапваше душата,
тя сплиташе жестоките си мрежи
на пустота

и мрачна безнадеждност,
тя пълпеше въ кръвта,

а бѣше рано, бѣше много рано...

А тамъ —

ВИСОКО ВЪВЪ НЕБЕТО.

чудно
трептѣха пакъ на чайкитѣ крилата.
Небето пакъ блестѣше,

простора пакъ бѣ

синь и необятень,
на горизонта пакъ полека-лека